

Halløj alle sammen!

Det gode skib Artemis, og hendes besætning, er sejlet tilbage over Nordatlanten til Europa! Turen over Atlanten, fra Caribien til Azoerne, er i fugleflugt 2400sm. Med en god hastighed kan distancen tilbagelægges på godt 14 dage og Artemis har endda klaret det på kun 13 dage for 10 år siden!

Sådan gik det dog ikke helt, for vi fik først "land i sigte" på 23. dagen efter at have sejlet 2724 sm. Det er helt okay at påstå, at vi var ved at være lidt trætte af Atlanterhavets lunefulde sider. For selvom vi elsker at sejle, specielt de længere stræk, kan man nu ikke påstå, at vi helt velvilligt valgte at sejle så langsomt og så lang en rute...

Så, lad mig fortælle jer om vores eventyr fra det store blå!

Som sejler er man underkastet vejret. Det var derfor med stor ærgrelse, at det helt perfekte vejrindue indtraf netop som vi sejlede tilbage til øen St. Thomas. I flere måneder havde vi ledt efter et sted, hvor vi kunne komme på land og få bundmalet Artemis, før vi skulle over Atlanten, og alligevel kunne det først lade sig gøre i allersidste time. Så, da vores venner sejlede af sted fra de andre øer, havde vi drønende travlt! Bunden skulle præpareres, males og have tid til at tørre. Al vasketøjet skulle vaskes i hånden, den friske proviant skulle købes og oveni det hele knækkede vores søgelænder lige før afgang! Men, vi nåede det hele. Blot 74 timer efter, at Artemis blev hevet op på land, var hun kommet i vandet igen med kurs mod atlanterhavsdønningerne og klar til nye eventyr.

Efter at have gransket vejrmeldingerne nøje, var vi blevet enige om, at sejle nordover i de første døgnstid. Vi hev derfor al sejl op og tottede dem hjem til bidevind. Tjuhej gik det, bankende op og ned i bølgerne med 8knob. Hvis vi holdte den fart oppe, ville vi nå Azoerne inden for de 14 dage, bedre kunne det ikke blive! Jubelen holdt dog hurtigt inde, da bidevinden og de 8 knob blev skiftet ud med agtenvind, spilersejls og sølle 3 knob. Med den ringe hastighed fik vi dog overskud til at lave andet, end blot at holde fast!

Da vinden floppede totalt kom jeg med den kække bemærkning, at man uden tvivl kunne svømme hurtigere end vi sejlede. Jeg hoppede derfor i vandet, med en snor om håndledet, og svømmede nemt efter båden. Udstyret med et par svømmebriller kunne vi også lige benytte lejligheden til at kigge på vores flotte nymalede bund. Ikke en eneste alge eller anden levende organisme havde endnu fundet et sted at sætte sig fast. Vi gled derfor igennem det klare blå vand så strømlinjet som mulig! –lige ud over, at der sidder en hel masse tang fast i skruen og roret...

Siden sidste tur over Atlanten for et halvt år siden, har vi erhvervet os en ny satellittelefon, som udover kommunikation også kan bruges til at downloade vejrfiler. Det har vi benyttet os rigtig meget af, eftersom vi satte over Atlanten i et ustadigt og uforudsigeligt vejrindue. Flere gange om dagen tjekkede vi derfor, om vi skulle lægge kursen længere nord- eller østpå, for at få mest vind i sejlene.

På vejrudsigterne kunne vi også orientere os om de høj- og lavtryk, som dansede rundt og legede gæk med os. Først den ene vej, så den anden vej. -Vi formåede også flere gange, at ligge lige imellem to vejrsystemer, så regn, torden og blæst ved solnedgang var lige så sikkert, som at solen står op i øst. Flere dage i træk hev vi derfor storsejlet ned, beholdte et frimærke af forsejlet ude og skalkede lugerne.

Vi sætter virkelig pris på, at leve i den digitale levealder, så vi kan styre selvstyreren i ly for regnen nedenom læ.

Til trods for, at omslaget i vejret var meget konstant, kom det alligevel bag på os én af dagene. Vi var begge nedenom læ og i gang med opvasken, da vi pludselig krængede hårdt. Vinden havde taget til! Vi løb derfor begge op for at tjekke situationen og bjerge sejlene. Netop som Tovholderen skulle til at gå på dæk, trådte han ned igennem sit eget åbentstående toiletvindue og slog sit ben og knæ. Halvdelen af besætningen var nu sat midlertidigt ud af spillet, så jeg måtte på dæk og bjerge sejlet, før det slog sig selv i stykker. I mellemtiden konstaterede Skipper, at benet ikke var brækket eller havde taget anden større skade, hvilket var heldigt, for der var meget lang til det nærmeste hospital!

Desværre havde vi krænget så meget, at køkkenhåndvasken var løbet over nede i kahytten, så der flød med vand overalt. Det løb igennem apteringen, ned i skufferne, over til elektronikken, under gulvet og videre... Til trods for, at Tovholderen, som blev placeret i sofaen med benet opad, kom med moralsk opbakning, så var det et kæmpe optøringsarbejde. Hver gang man havde tørret op ét sted, fandt man nemlig et andet. Efter 2 dage var vandet dog endelig helt væk!

Under disse konfuse vejrforhold fyldte jeg 20 runde år. Under omstændighederne var ingen af os dog i rigtigt fødselsdagshumør, men nærmere søsyge. Zeus og Thor var nemlig gået sammen aftenen forinden om at holde en kæmpe fødselsdagsfest for mig, hvor vinden hylede, bølgerne dansede og himmelen blinkede. Til trods for vores bestræbelser på at holde afstand til festen, indhentede den os til sidst. Festen varede hele natten, og efterdønningerne dagen efter var heller ikke noget at råbe hurra for. Vi udsatte derfor fødselsdagsfejringen til en dag, hvor himlen var blå og bølgerne små, og sikke en dag det blev! En 3-lags lagkage med ananas blev kreeret, imens vi krængede så meget, at kagedejen næsten løb ud af formen. I cockpittet pyntede vi op med balloner, flag, serpentiner og som prikken over i'et, havde vi vaske ægte dansk kakaomælk på bordet! Oveni alle de gode sager kom der også en gave fra Atlanterhavet. En herreløs fender drev nemlig lige hen til os, og vupti, så var den kommet ombord! Det var absolut den mest storslåede fødselsdag jeg kunne drømme om. Jeg er nok lidt farvet, men hvilket sted er større og smukkere end havet?

Vi kan rigtig godt lide livet ombord på Artemis, og finder hurtigt en rytme i dagligdagen over Atlanten. Alligevel har vi dog brokket os en del over vejret, for da vi passerede 7. dagen, havde vi ikke engang sejlet en 3. del af distancen endnu. Derudover ændrede vejrsystemerne sig også så markant, at vi gik fra at kunne sejle nogenlunde direkte nordøst til Azoerne sydfra, til pludselig at skulle sejle stik nord, da vinden gik i nordøst, lige imod os.

Med den nordligere kurs forsvandt den gode temperatur langsomt, og på 29. breddegrad gik kokosolien fra fast til flydende. Den kolde nordenvind bragte også andre ubehageligheder med sig: lange bukser, huer, jakker og duggen begyndte at falde så hurtigt, at cockpittet var plaskvådt ved solnedgang.

Humøret var dog stadig højt, og på 12. dagen med 1350 tilbagelagte sømil fejrede vi halvvejsfest. Champagnen var klar til at blive poppet, cockpittet var endnu engang pyntet og alt sammen kulminerede præcis på dagen, hvor vi havde været afsted hjemmefra i 10 måneder, 10 uger, 10 dage, 10 timer og 10 minutter! Atlanten tilsmilede os med en blå himmel overstrøet med flørlette sommerskyer, og ud af de blide blå bølger sprang delfinerne og fulgte os på vej. Solen gav endda et lille grønt glimt fra sig, da den dykkede ned bag bølgerne! Det er sjældent, at vi ser et "green flash", og det er altid et stort øjeblik.

Når vi sejler rundt herude midt i ingenting, føler vi os ret alene. Så langt øjet rækker er der bare blå vand og det har der været i 22 dage. Vi ved, at der er en masse både herude, men samtidig er havet så stort, at det slet ikke er selvsagt, at man kommer til at se andre både.

En gang imellem, når VHF'en pludselig giver lyd fra sig, så springer jeg op og kigger rundt i horisonten. Hvor er de skibe henne? Trods stor ihærdighed, så er det dog umuligt, at se længere end 8sm, hvorimod VHF'en kan række over 30sm. Engang imellem er vi dog stødt på en båd! En vindstille dag lå vi og krydsede frem og tilbage sammen med en katamaran, en mørk og stormfuld nat var vi tæt på at kolliderede med en to-mastret båd, og fra tid til anden dukker der et hvidt sejl op ude i horisonten. Så, vi er trods alt ikke heelt alene.

Under overfladen er der også fyldt med liv! Vi har set hundredvis af delfiner, som jager igennem vandet og leger omkring stævnen. Vi har set pilothvaler ligge og tage sig en middagslur i overfladen, så tæt på Artemis, at vi nærmest sejlede ind i dem. Til trods for flere timers spejden ud i horisonten efter hvaler og andet godt, så kan et blink, et split sekunds uopmærksomhed være netop det tidspunkt, hvor hvalen kommer op til overfalden og giver et ordentligt blæs. Heldigvis har vi set det én gang. Næmlig to store kaskelotter, som lå og trak vejret et par gange, før de dykkede ned i dybet. Sikke de kan blæse! Vi kunne høre blåset flere hundrede meter væk, men desværre ikke lugte deres dårlige ånde.

Om natten har himmelen og havet et væddemål om,

hvem der kan lyse mest op: stjernerne foroven mod morilden forneden. En eventyrlig oplevelse er delfinernes yndefulde bevægelser i morildens glitrende skær. Som store projektiler krydser de hinandens veje, op og ned og rundt omkring. Morilden lyser delfinernes snuder, finner og kølvandsstriber op, så de trak funkende spor efter sig i vandet. Det lignede en scene taget direkte fra "Avatar" og var intet mindre end betagende.

Andre ting, som man hurtigt kan misse i forbifarten er drivgods. Fiskekasser, garn, tovværk og skrald er bare nogle af de genstande vi ser, men mest iøjefaldende er dog alle bøjerne, som driver rundt på må og få. Så snart vi får øje på en bøje, tager vi kikkerten frem og studerer, om den er kraftigt begroet eller ej. Hvis den ikke er det, så drejer vi skuden, sejler hen til bøjen, trækker den op, skærer den fri af eventuel tovværk og haps, så er den vores! Vi har dog holdt os selv lidt i kort snor, for så meget ekstra plads har vi nu heller ikke ombord. Det er derfor kun blevet til 3 styks.

Endestationen for dette atlantehavskryds er byen Horta på Azoerne, som er en øgruppe tilhørende Portugal. Det er et meget naturskønt sted, som vi glæder os helt vildt til at udforske. Men, udover at være et fantastisk sted, så er det også noget helt specielt at krydse Atlanten tilbage til Europa, for alle som én tager et stop på Azoerne og besøger den berømte *Peter's Café Sport*. Det er helt symbolsk og er mødestedet! Vi har også glædet os helt usigeligt til at se vores danske sejlervenner igen og sige "Vi gjorde det fandme!". (og ja, her må man gerne bande lidt, for det er noget af en præstation!)

Der er bjerge, der skal bestiges, hvaler, der skal spottes, drinks, der skal drikkes og sømil, der skal sejles! Det glæder vi os til at fortælle mere om. Møjn så længe!